

November végén megjelennek az erdőben az angyalok. Az első dérrrel együtt érkeznek. Valamennyire bujkálnak előlünk, de nem nehéz őket felfedezni a pislákoló fényeik miatt. Fészket raknak fagyos avarból és letöredezett gallyakból. Aztán tojásokat raknak. Zúzmarát esznek. Éjszaka elmerészkednek a falu határáig. Énekelnek. Karácsonyi énekeket a részeg postásnak és a kerítések aljában párosodó kutyáknak.

Évekkel ezelőtt a tanár úr foglyul ejtett egyet. Kalitkában tartotta pár napig, de nem tudta, mivel etesse, így még karácsony előtt elpusztult. Megkérdezte állítólag, mit keresnek itt, miért lepik el minden ősszel az erdönket. Az angyal mintha azt mondta volna, hogy örömet hoznak nekünk, meg fényeket, de lehet, hogy a tanár úr nem értette tisztán, mert az angyal kiszáradt szájjal nehezen beszélt. A tanár úr azt sem tudta, mivel kellene itatni.

Az viszont szinte biztos, hogy a szomszéd biciklijéről a csengőt ők lopták el.

Angyalra a legjobb szürkületkor vadászni, a fényeik miatt, mert akkor látszanak a legjobban, meg mert olyankor már a hímek is a fészkekben alusznak. És a legjobb söréttel, mint a nyúlra. Egy idősebb, jól megtermett példány meg is van akkora, mint egy rendes mezei nyúl. Habár nálunk kevés az idősebb, telente kilőjük nagyjából az összeset, azt mondta a tanár úr, úgy kell őket is, mint a dodókat, kihasználni, hogy annyira nem félnek, s repülni se repülnek sokkal jobban, mint egy tyúk. Nem tudom, mi a dodó, de az biztos, hogy a tanár úrnak igaza kellett legyen. Az angyalokkal viszont az a helyzet, hogy hiába lövi ki őket egyik évben az ember, a másik évben újra előkerülnek valahonnan. Igaz, egyre kevesebben vannak. A tanár úr azt mondta, még vagy tíz évig lesznek. Az angyal húsa finom, édeskés. Csak nem áll jól el. De jégen karácsonyig kibírja. A bőre pedig, ha épen marad, szintén remek, tartós, csak le kell mosni róla a csillogó hímport, amilyen a lepkéknek is van. Ha megtisztítjuk, olyan, mint a disznó bőre. Lehet belőle cipőt varrni. Meg munkakesztyűt.

Esténként, ha megvagyunk a napi teendővel, össze-összegyűlünk, a férfiak a faluból, időnként visszük a tanulni vágyó sihedereket is, megmutatni nekik, mi az a férfimunka. Óvatosan körül vesszük a fészkeket. Ki tudja, milyen veszélyes lehet egy csapat alvó angyal. Aztán egyszerre, vezényszóra lövünk rájuk. Néhány ilyen hadjárat elég arra, hogy teljesen kiirtsuk őket. Az utolsókat, ha már van elég húsunk, megdinamitozzuk. A tűzijáték miatt. Olyankor az asszonyok kigyúlnak a házak elé, tördelik a kezüket, sopánkodva nézik az erdő felett cikázó, szikrázó angyalkákat. Azzal kezdődik az ünnep.

Idén én lőttem a legtöbbet. Jól is fogott, mert disznót nem vágtunk. Esténként, hazafelé menet a bokámat verték az övemről fűtőkben lógó angyalok. Az asszony egész éjjel sűrölte a csillámport a nadrágomról. A legtöbbet megnyúztam. Lett a bőrből a gyerekeknek iskolatáska, csizmácska. Nekem pedig nadrágszj. Az is a gyerekek javát szolgálja, ha úgy vesszük. A bőrök egy részét összevarrtuk, mint városban a hörcsögöket. Úgyis panaszkodott az asszony, hogy nincs egy jó télikabátja. Mint a szita, olyan lett az ujján a bőr a sok varrástól, hát meg is érdemelte. Aztán csináltunk sok szalonnát. Meg kolbászt. Meg finom hurkát a döblec gyerekangyalokból. A hajukkal meg kitömtük a párnákat. Zizegett a fejünk alatt, és különös szaga volt, mint a papnak vasárnap, de azért jólesett rajta az alvás. A kis angyalcsontokat kifaragtam egy délután, lett belőlük játékkatona, tollszár, a koponyákból apró fehér harangok a karácsonyfára. A legszebbet úgy, ahogy volt, lejegeltük. Az kerül majd szép mintás alumíniumtálon az ünnepi asztalra, sült almával a szájában. Mézeskaláccsal töltött angyalpecsenye. Addig is volt pörkölt, rántott hús, pástétom, fasírt. Irigyeltek is a szomszédok. Nekem volt a legkönnyebb. A kertünk alatt már az erdő kezdődött. Ha éjjelenként énekelni jöttek, akkor is a mi ablakunk alatt csámpáztak el. Az ágyból lőttem rájuk. A durranások hangjára felrepültek, verdestek a csökött szárcsonkjakkal, körülöttük ezüstös tollfelhők. De sokáig nem tudtak a levegőben maradni. Visszaszálltak. Körbevették a hóban heverő társaikat, meglepetten pusmogtak, de soha nem menekültek. Ilyenkor rájuk lehetett újra lőni. Már ha a szomszéd fel nem ébredt a ricsajra. Mert a többiek nem szerették, ha egyedül vadásztam. Az esélyegyenlőség miatt. De az angyalvér szerencséjére nem látszik a hóban. Olyan színe van, mint a csiganyálnak. Fémen meg fán nyomot hagy, de havon egyáltalán nem feltűnő. Horgászbottal rángattam be a zsákmányt a hóról. Fel se kellett kelnem hozzá.

Aztán karácsonykor olyan terülj-terülj asztalkám volt, hogy csak. Meg fenyőfa is. Rajta mézeskalács meg harangocskák. Meg gyertyák. Meg gyertyafényben csillogó angyalhaj. Olyan szag lett a szobában, mint a templomban.

Volt leves, meg volt hal, meg volt sütemény. Meg volt angyalkolbász, angyalgulyás, angyaltöpörtyű. Meg persze a sült angyal. A mézeskalácsos. Mert az angyal húsa olyan, mint a halé, lehet enni karácsonykor is. Csak sokkal nehezebb. Mert zsíros. Meg tömjénes. Alig bírtunk felállni az asztaltól. Kavargott a szemem előtt a világ már akkor, amikor az utolsó csontocskát leszopogattam. Két oldalról támogattak a gyerekek, pedig ők is csak vonszolták magukat. Nehezen jutottunk el az éjfél misére. Én meg állni már alig tudtam. Nekidőltem egy oszlopnak, és összpontosítottam a mély levegővételre. Azt hittem, nem élem túl. Hogy egyszer csak felrobbanok. Főként a mellőngetésnél. Attól remegett az egész belsőm. Ki akartak jönni az angyalkák, repdesni egy keveset. Úgy gondoltam, biztos őket is a fény vonzza, mint az éjjelilepkét, s most mindjárt elszednek belerrepülnek az oltáron álló gyertyák lángjába. Megpróbáltam elfordulni, de mindenhol tele volt gyertyákkal. Amikor már nem bírtam, megmostam a szenteltvízben az arcomat. Az mentett meg a gutaütéstől, azt hiszem. A mise végére egész jól is lettem, csak nagyon szomjas. De otthon aztán előszedtük a házbort és a köményes pálinkát, és nekikezdünk inni az ünnepre. Attól viszont megint kavargogni kezdett a gyomrom. Talán nem kellett volna a bort a pálinkával keverni. De úgy ittam, ahogy éppen jött. Aztán, amikor éreztem, hogy nem bírom tovább, lementem a kert alá. Először csak mosogattam az arcomat a hóval, hátha a hideg jót tesz, mert a templomban már sikerült ugyanez. De nem tett jót, mert a havon még érződött az angyalvér, megéreztem a tömjénzagot, és attól meg eszembe jutott a vacsora, és az angyalok megint elkezdtek fészkelődni bennem. Úgyhogy végül előregörnyedtem, fél kézzel a kerítésbe fogódtam, másik kezemmel a gyomromat szorítottam, és igyekeztem kipumpálni mindazt a sok finomságot, ami benne volt, a borocskát, a pálinkácskát, a leveskét, a süteményt és a sok-sok angyalkát, a finom húsocskákat, az öklendezéstől patakzottak a könnyeim a csukott szemem alól, mert azt becsuktam, hogy ne lássam az általam végbemenő borzalmat. És akkor egyszer csak valami meleg, nedves dolgot éreztem az arcomon, és a mindent betöltő, fullasztó tömjénzagba beköltözött valami puha állati kipárolgás, amitől a háborgó belsőm egyszerre sokkal nyugodtabb lett, habár még hullámzott és hömpölygött egy darabig. Én meg még rókáztam egy keveset csukott szemmel, ha már elkezdtem, és egyre több és több olyan meleg dolgot éreztem az arcomon, olyan volt, mintha simogatnák, szóval az elején arra is gondoltam, hogy azok az angyalok támadtak fel, amiket én behabzsoltam, és most körülöttem verdesnek, és ütődnek nekem, ahogy szárnyra kapnak, de aztán elmúlt a hányhatnék, és én kinyitottam a szemem. Akkor láttam, hogy mindenfelől őzek vesznek körül, egy egész nagy csapat, ameddig csak elláttam, és egyre-másra tűnnek fel az erdőből mind újabbak és újabbak, a

szerencsésebbek nyalogatják az arcomról a kipréselődött könnyeket, a többiek meg fegyelmezetten várnak a sorukra. Mert ezek az állatok úgy, de úgy szeretik a sósat, arra gyűltek össze, én pedig odatartottam nekik az arcomat, pislogtam, és igyekeztem a legszomorúbb dolgokra gondolni, hogy továbbra is könnyezzek, és legyen végre egyszer nekik is rendes karácsonyuk.

Kategória: ÖrkenyLátó
Denumire autor: Papp-Zakor Ilka

Látó Szépirodalmi Folyóirat